

Рання птаха

Пилип-Полян Юрик

*Розповіла журналістка Людмила Долженко

Головний редактор Дніпровського обласного радіо викликав кореспондентку Тамару до себе в кабінет. Не зволікаючи, перейшов до справи:

- От що, Томочко, в тебе є півдня, аби підготуватися до інтерв'ю із заступником міністра сільського господарства. Він нині поселився в готелю "Дніпро". Але завтра о п'ятій ранку його везуть у Криворізький район. Тому чекатиме він тебе о четвертій ранку в номері 315. Попросив, щоб кореспондент удома не снідав - поснідаєте, мовляв, разом з ним. Це буде тобі як бонус.

- А чого це мушу робити я? Аграрним відділом керує Микола Петрович.

- Йому з житлового масиву "Тополя" добиратися туди о четвертій ранку можна тільки на таксі. А ти, наскільки я пам'ятаю, мешкаєш на Січеславській Набережній, за сто метрів від готелю "Дніпро". Я не помилився?

- Ні.

- Та й родом ти з села, рання птаха, не проспий, а тема для тебе не нова. Хай розповість про мету візиту в наш край, які недоліки в аграрному секторі району та області хоче виправити. Одне слово, не мені тебе вчити. Завтра до обіду чекаю гарне інтерв'ю.

О четвертій ранку Тамара вже постукала в двері 315-го номера. На вахті її ніхто не зупинив - працівники готелю, які надто пильно стежать, щоб у номери не пройшли дівчатка легкої поведінки, просто дрімали в кріслах. Сергій Остапович (так звали заступника міністра) виявився гарним співбесідником, добрим фахівцем у галузі сільського господарства, його зовсім не бентежив мікрофон. Такі люди для кореспондента-радіошника - знахідка! Розповів, чому саме хоче побувати на Криворіжжі. За його словами, господарства району стрімко знизили виробництво овочів. Якщо так буде в інших районах та областях, то доведеться, аби наповнити ринок, купувати помідори та огірки за кордоном. А це - валюта, яка вкрай потрібна Україні.

Після смачного сніданку, що принесли в номер, Тамара попрощалася, вкинула малесенький диктофон у сумочку, вийшла у вестибюль і попрямувала до вхідних дверей. Раптом вони відчинилися, й перед нею на порозі постав її колега Станіслав із обласної газети "Зоря", в якій вона колись проходила практику.

- О, Тamarочко! - вигукнув він, - а ти чого тут, у готелю, так рано?

- Я працюю, - відповіла дівчина, навіть не підозрюючи двозначності своєї відповіді. Вона вийшла на вулицю й раптом почула за собою швидкі кроки. Оглянулась - її наздоганяє Стас:

- Слухай, Томо, - перейшов він на шепіт, - я дуже добре розумію, що зарплатня журналістська - не чиновницька, тому кожен із нас заробляє, як може. І я за це не засуджую тебе. Але ти не хвилюйся - це все буде тільки між нами, я нікому нічого не скажу...